

SAMMEN FOR LIVET

Mission og evangelisering i ændrede landskaber

SAMMEN FOR LIVET

Mission og evangelisering i ændrede landskaber

*Kirkernes Verdensråds erklæring om mission og evangelisering
fremlagt af Kommissionen for Verdensmission og Evangelisering (CWME)*

Dansk Missionsråd
2013

SAMMEN FOR LIVET

Mission og evangelisering i ændrede landskaber

*Kirkernes Verdensråds erklæring om mission og evangelisering
fremlagt af Kommissionen for Verdensmission og Evangelisering (CWME)*

Originaltitel: Together Towards Life

Originaludgave: WCC 2012

Udgiver: Dansk Missionsråd,

Peter Bangs Vej 1d

2000 Frederiksberg

Telefon: 3961 2777

E-mail: dmr@dmr.org

www.dmr.org

Oversættelse: Birger Petterson

Omslag og tilrettelægning: Charlotte Munch, www.charlottemunch.com

Omslagsfoto: Ghita Katz Olsen

Tryk: AKA Print

80 g Munken Print

Digitaltryk

ISBN: 87-87052-14-8

ISSN: 1399-5588

Sammen for livet

Guide til diskussion af dokumentet "Sammen for livet"

Hvad kommer du til at tænke på når du hører ordene 'mission' og 'evangelisation'? Dette spørgsmål forsøger denne guide at hjælpe dig med at finde ud af. Gennem en kort introduktion til dokumentet "Sammen for livet" og en række spørgsmål til individuel eller grupperefleksion vil guiden hjælpe dig med at finde ud af, hvordan dokumentet kan bruges i kirker, menigheder og missionsorganisationer.

Introduktion af dokumentet

Det nye missionsdokument "Sammen for livet" ("Together Towards Life" er den engelske originaltitel) fra Kirkernes Verdensråd (KV) er udarbejdet af Commission for World Mission and Evangelism (CWME), og officielt vedtaget på generalforsamling i Busan, Korea, i november 2013. Der har ikke siden "Mission and Evangelism: An Ecumenical Affirmation" fra 1982 været udsendt noget officielt KV dokument om mission, så den nye version er absolut tiltrængt og imødeset. Der er i de mellemliggende år sket store forandringer af den globale kristendom, hvor den sydlige kristendom især i dens karismatiske form er vokset eksplosivt. Dette har betydet at kirkernes mission ikke er entydigt fra nord til syd men fra alle steder til alle steder, og at 'marginen' og migrantkirkerne er kommet til at spille en central rolle i nutidens mission. Samtidigt er udfordringerne til kristendommen skiftet fra primært at være af ideologisk og politisk karakter – i form af forskellige totalitære regimer – til at også inkludere religiøs pluralisme og andre religiøse traditioner. Dokumentet er en invitation til at genoverveje hvordan kirkens mission og evangelisation skal se ud i denne forandrede situation.

Introduktion af teksten

Dokumentet består af en introduktion, fire hoveddele og en opsummerende bekræftelse. Introduktionen er en række spørgsmål som taget under et korresponderer med den afsluttende bekræftelse. De fire hoveddele centrerer sig hver om et kernebegreb i den vision om kristen mission som dokumentet præsenterer:

”Missionens Ånd: Livsånden” handler om mission som en dynamisk størrelse. ”Befrielsens Ånd: Mission fra Marginen” handler om retfærdighed. ”Fællesskabets Ånd: Kirken i bevægelse” fokuserer på diversitet. ”Pinsens Ånd: Godt nyt for alle” handler om den forandring, som mission afstedkommer. Tilsammen giver de fire hovedafsnit således et omrids på et nutidigt økumenisk bud på mission.

Introduktionen er en bekræftelse af *missio Dei* tænkningen – den tanke at mission har sin dybeste grund i Guds sendelse af sig selv til verden – og den kristne missions begyndelse med den treenige Gud. Det overordnede stikord for mission er hentet fra Johannesevangeliet 10,10: ”Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod”. Den holistiske forståelse af frelse anslås dermed – at frelse er en genoprettelse af livet i alle dets dimensioner (§4). Samtidigt introduceres et af hovedbegreberne i dokumentet, nemlig ’liv’. Kirken er Guds gave til verden for at proklamere og leve Gudsriget ud i verden (§9), og kirkens mission er at proklamere Guds kærlige nærvær i verden (§9). Enheden mellem kirkerne er denne fælles opgave (§9).

Den måde, som denne frelse og genoprettelse – liv – bliver verden til del på, er gennem Helligånden: ’Livet i Helligånden er missionens essens’ (§2). Det centrale teologiske omdrejningspunkt er derfor Helligåndsteologisk i en udfoldelse af Åndens virke i kirkens mission i verden, og opgaven er derfor at ’genopdage mission som transformerende spiritualitet der er livsbekræftende’ (§2). På dette punkt bliver det klart, at mission derfor ikke er en geografisk bevægelse (§5) eller en bevægelse fra privilegerede til marginaliserede (§6), men at mission er en *spiritualitet* (§3).

Den Helligåndsteologiske koncentration i indledningen er nok så væsentligt at bemærke: Vi har her at gøre med et alternativ til det mere traditionelle skabelsteologiske eller kristologisk centrerede missionsforståelse, og tjener samtidigt til at vise, hvordan mission og ekklesiologi – forståelsen af kirkens opgave og kirkens natur – hænger tæt sammen. At mission er *missio Dei* betyder med andre ord at slå følge med Ånden og at bære Åndens frugt i verden. At dokumentets fokus er Helligåndsteologisk bekræftes af de fire underoverskrifter, som beskriver Åndens funktion som livgiver, som befrielse, som fællesskab og som evangelium.

Oplæg til samtale

Den første del – Missionens Ånd: Livsånden – handler om Helligåndsteologien i bibelteologisk perspektiv og specielt i forhold til mission.

- Hvad er det for en slags Helligåndsteologi, som præsenteres?
- Hvad er kendetegnene på, at en mission er drevet af Ånden?
- Hvad kan vi ud fra et Helligåndsperspektiv sige om mission i forhold til emner som økologi, kulturer eller økonomi?

Den anden del – Befrielsens Ånd: Mission fra marginen – handler om mission i forhold til og fra de, som er marginaliserede i verden.

- Hvad er det for en marginalisering, der tales om? Hvad er grundene til denne marginalisering?
- Hvordan vil det forandre vores forståelse af mission, hvis mission er en kamp mod marginaliseringen?
- Hvad vil det sige, at mission søger retfærdighed?
- Hvordan bringer mission heling og helhed?

Den tredje del – Fællesskabets Ånd: Kirken i bevægelse – handler om mission og kirkeliv.

- Hvad er forholdet mellem Guds mission og kirkens mission?
- Hvordan får vi bragt kirkens mission på linje med Guds mission?
- Hvordan ville en lokal menighed se ud, hvis den skulle gøre Guds mission i din by?

Den fjerde del – Pinsens Ånd: Godt nyt for alle – handler om evangelisation og vidnesbyrd.

- Hvad er forskellen på evangelisation og dialog?
- Hvordan kan vi proklamere evangeliet og vidne om Kristus på Jesu egen måde?
- Kan tolerance for anderledes troende og evangelisation forenes? Hvordan?
- Har vi selv brug for evangelisation? Hvorfor?

SAMMEN FOR LIVET: Mission og evangelisering i ændrede landskaber

*Kirkernes Verdensråds erklæring om mission og evangelisering
fremlagt af Kommissionen for Verdensmission og Evangelisering (CWME)*

The Commission on World Mission and Evangelism (CWME, Kommissionen for Verdensmission og Evangelisering) har siden Kirkernes Verdensråds forsamling i Porto Alegre i 2006 arbejdet hen imod udfærdigelsen af et nyt økumenisk missionsmanifest. Den nye erklæring blev præsenteret for den 10. Kirkernes Verdensråds-generalforsamling i Busan, Sydkorea, november 2013. Siden integrationen af International Missionary Council (IMC, Det Internationale Missionsråd) og The World Council of Churches i New Delhi, 1961, har der kun været én officiel erklæring fra Kirkernes Verdensråd om mission og evangelisering, 'Mission and Evangelism: An Ecumenical Affirmation'; denne blev godkendt af central-komiteen i 1982. Det er målet for dette økumeniske oplæg at søge vision, ideer og retning for en fornyet forståelse og praksis for mission og evangelisering i ændrede landskaber. Det tilstræber en bred appel, endog bredere end Kirkernes Verdensråds medlemskirker og tilknyttede missionsorganisationer, så vi sammen kan fokusere på livsfylde for alle, ledet af Livets Gud!

SAMMEN for LIVET: INTRODUKTION AF TEMAET

1. Vi tror på den treenige Gud, som er alt livs skaber, genløser og opretholder. Gud skabte alle i sit billede og virker konstant i verden for at bekræfte og sikre livet. Vi tror på Jesus Kristus, verdens Liv, inkarnationen af Guds kærlighed til verden (Joh 3,16). At bekræfte livet i hele dets fylde er Jesu Kristi ultimative anliggende og mission (Joh 10,10). Vi tror på Gud Helligånd, livgiveren, som opretholder og giver livet kraft og fornyr hele skabningen (1 Mos 2,7; Joh 3,8). En fornægtelse af livet er en afvisning af livets Gud. Gud inviterer os ind i den treenige Guds livgivende mission og giver os kraft til at vidne om visionen om et liv i overflod for alt og alle i den nye himmel og jord. Hvordan og hvor ser vi Guds livgivende værk, som sætter os i stand til at deltage i Guds mission i dag?
2. Mission begynder i den treenige Guds hjerte, og den kærlighed, der knytter den hellige treenighed sammen, strømmer ud til hele menneskeheden og skabningen. Den missionerende Gud, der sendte Sønnen til verden, kalder hele Guds folk sammen (Joh 20,21) og giver dem kraft til at være et håbets fællesskab. Kirken er kaldet til i Helligåndens kraft at helligholde livet og modsætte sig og transformere alle livsødelæggende kræfter. Hvor vigtigt det er at modtage Helligånden (Joh 20,22) for at blive levende vidner om Guds kommende herredømme! Ud fra en fornyet forståelse af Åndens mission, hvordan kan vi på ny anskue Guds mission i en omskiftelig og mangfoldig verden i dag?
3. Livet i Helligånden er missionens inderste væsen, kernen i hvorfor vi gør, hvad vi gør, og hvordan vi lever vort liv. Spiritualiteten giver vort liv den dybeste mening og motiverer vore handlinger. Den er en hellig gave fra Skaberens, energien til værdsættelse af og omsorg for livet. Denne missionsspiritualitet har en transformerende dynamik, som gennem menneskers åndelige forpligtelse er i stand til at transformere verden ved Guds nåde. Hvordan kan vi genfinde missionen som en transformativ spiritualitet, der er livsbekræftende?

4. Gud sendte ikke Sønnen for at frelse menneskeheden alene eller give os en partiel frelse. Evangeliet er tværtimod godt nyt for enhver del af skaberværket og ethvert aspekt af vores liv og samfund. Derfor er det vitalt at anerkende Guds mission i dens kosmiske bredde, og at bekræfte alt liv, hele *oikoumene*, som indbyrdes forbundet i Guds store livssammenhæng. Eftersom truslerne mod vor planets fremtid er åbenbare, hvilke implikationer har frelsens kosmiske bredde så for vores deltagelse i Guds mission?
5. Den kristne missionshistorie har været kendetegnet af forestillinger om geografisk ekspansion fra et kristent centrum til de 'ikke-nåede områder', til jordens ende. Men i dag befinder vi os i et radikalt ændret kirkeligt landskab beskrevet som 'verdenskristendom', hvor majoriteten af kristne enten lever i eller har deres oprindelse i det globale syd og øst.¹ Migration er blevet et verdensomspændende fænomen, der går i mange retninger og omformer det kristne landskab. Fremkomsten forskellige steder af stærke pentekostale og karismatiske bevægelser er et af de mest bemærkelsesværdige træk ved verdenskristendommen i dag. Hvilke indsigter for mission og evangelisering – med hensyn til teologi, dagsorden og praksis – giver denne 'ændring af kristendommens tyngdepunkt'?
6. Mission er blevet forstået som en bevægelse, der udgår fra centrum til periferi og fra de privilegerede til de marginaliserede samfund. Nu gør folk i marginen fordring på deres nøglerolle som aktive deltagere i mission og bekræfter, at mission er transformation. Der er et stærkt belæg for denne venden-op-og ned på rollerne i synet på mission, for Gud udvalgte de fattige, dårerne og de afmægtige (1 Kor 1,18-31) til at fremme Guds mission med retfærdighed og fred, så livet kan blomstre. Hvis der sker en forskydning i missionsopfattelsen fra 'mission *til* marginen' til 'mission *fra* marginen', hvori består så det særlige bidrag fra folk i marginen? Og hvorfor er deres erfaringer og visioner af afgørende betydning for en gentænkning af mission og evangelisering i dag?
7. Vi lever i en verden, hvor troen på mammon truer evangeliets troværdighed. Markedsideologien spreder sin propaganda: at det globale marked vil frelse verden gennem ubegrænset vækst. Denne myte er ikke blot en

trussel mod det økonomiske liv, men også mod menneskers åndelige liv, og ikke blot mod menneskeheden, men mod hele skabningen. Hvordan kan vi proklamere gudsrigets gode nyheder og værdier på det globale marked eller vinde over markedsånden? Hvilken form for missional handling kan kirken gribe til midt i økonomisk og økologisk uretfærdighed og krise på det globale plan?

8. Alle kristne, alle kirker og menigheder er kaldede til at være livgivende sendebud for evangeliet om Jesus Kristus, som er de gode nyheder om frelsen. Evangelisering består i, at vi tillidsfuldt, men ydmygt deler vores tro og overbevisning med andre mennesker. Dette er en gave til andre og er en forkyndelse af Guds kærlighed, nåde og barmhjertighed i Kristus. Det er den uundgåelige frugt af ægte tro. Derfor må kirken i hver ny generation forny sin forpligtelse til evangelisering som en væsentlig del af den måde, hvorpå vi formidler Guds kærlighed til verden. Hvordan kan vi formidle Guds kærlighed og retfærdighed for en generation, der lever i en individualiseret og materialiseret verden?
9. Kirken lever i en multireligiøs og multikulturel kontekst, og ny kommunikationsteknologi bringer verdens mennesker sammen i større bevidsthed om hinandens identitet og stræben. Lokalt og globalt engagerer kristne sig med mennesker af andre religioner og kulturer for at bygge samfund af kærlighed, fred og retfærdighed. Pluralitet er en udfordring til kirkerne og det seriøse engagement i interreligiøs dialog, og tværkulturel kommunikation er derfor uomgængelig. Hvori består de økumeniske overbevisninger med hensyn til i fællesskab at vidne og praktisere en livgivende mission i en verden med mange religioner og kulturer?
10. Kirken som teologisk størrelse er en Guds gave til verden med henblik på dens transformation hen imod Guds rige. Dens mission er at bringe nyt liv og proklamere Guds kærlige nærvær i vores verden. Vi må deltage i Guds mission i enhed, idet vi overvinder de splittelser og spændinger, der er mellem os, så verden må tro og alle må være ét (Joh 17,21). Kirken må som et fællesskab af Kristi disciple blive et inkluderende fællesskab og være til for at bringe heling og forsoning til verden. Hvordan kan kirken

fornyes til at være missional og gå fremad mod livet i dets fylde?

11. Denne erklæring sætter fokus på nogle centrale udviklinger i forståelsen af Helligåndens mission inden for den treenige Guds mission (*missio Dei*); disse er fremkommet gennem CWME's arbejde. Det sker under fire hovedoverskrifter:

- Missionens Ånd: Livsånde
- Befrielsens Ånd: Mission fra marginen
- Fællesskabets Ånd: Kirken i bevægelse
- Pinsens Ånd: Godt nyt for alle

Refleksion over sådanne perspektiver sætter os i stand til at gå ind for dynamik, retfærdighed, mangfoldighed og transformation som nøglebegreber i missionen i nye landskaber i dag. Som svar på de ovenfor stillede spørgsmål slutter vi med ti bekræftende udsagn om mission og evangelisering i dag.

MISSIONENS ÅND: LIVSÅNDE

Missionens Ånd

12. Guds Ånd – *ru'ach* – svævede over vandene i begyndelsen (1 Mos 1,2) og var kilden til liv og menneskets ånde (1 Mos 2,7). I Det Gamle Testamente ledte Ånden Guds folk ved at inspirere visdom (Ordsp 8), bemyndige profeti (Es 61,1), give indtørrede ben liv (Ez 37), give drømme (Joel 3) og bringe fornyelse som Herrens herlighed i templet (2 Krøn 7,1).
13. Den samme Guds ånd, som 'svævede over vandene' ved skabelsen, kom over Maria (Luk 1,35) og undfangede Jesus. Det var den samme Helligånd, som gav ham kraft ved hans dåb (Mark 1,10) og udrustede ham til hans mission (Luk 4,14.18). Jesus Kristus døde fuld af Guds ånd på korset. Han opgav ånden (Joh 19,30). I døden, i gravens kulde, blev han oprejst til liv ved ånden, den førstefødte fra de døde (Rom 8,11).

14. Efter sin opstandelse viste Jesus sig for sine disciple og sendte dem af sted på mission: 'Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer' (Joh 20,21-22). Ved Helligåndens gave, 'kraften fra det høje', blev de dannet til et nyt vidnefællesskab om håbet i Kristus (Luk 24,49. ApG 1,8). I enhedens ånd levede den første menighed sammen og var fælles om ejendom og ejendele (ApG 2,44-45).
15. Det universelle ved Åndens virke i skabelsen og det specifikke ved Åndens gerning i genløsningen må forstås sammen som Åndens mission med henblik på den nye himmel og jord, hvor Gud til sidst vil være 'alt i alle' (1 Kor 15,24-28). Helligånden virker ofte i verden på hemmelighedsfulde og ukendte måder, der er hinsides vores forståelse (Luk 1,34-35; Joh 3,8; ApG 2,16-21).
16. Det bibelske vidnesbyrd viser forskellige forståelser af Helligåndens rolle for mission. Ét perspektiv på Helligåndens rolle for mission betoner Helligånden som helt og fuldt afhængig af Kristus, og den, der vil komme som rådgiver og talsmand, paraklet, efter Kristus er gået til Faderen. Helligånden ses som Kristi fortsatte tilstedeværelse, som hans repræsentant til at opfylde missionsopgaven. Denne forståelse fører til en missiologi, der fokuserer på at sende ud og gå af sted. Derfor erkender en pneumatologisk fokus på kristen mission, at mission i sit inderste væsen er kristologisk baseret, og relaterer Helligåndens gerning til frelsen gennem Jesus Kristus.
17. Et andet perspektiv fremhæver, at Helligånden er 'sandhedens ånd', der vejleder os til 'hele sandheden' (Joh 16,13) og blæser, hvorhen den vil (Joh 3,8), og omfatter således hele kosmos og proklamerer derfor Helligånden som kilden til Kristus og kirken som foreningen (synaxis) af Guds folk i Guds rige. Det andet perspektiv fastholder, at de troende går af sted i mission efter, at de i deres eukaristiske fællesskab har erfaret det eskatologiske gudsrige som et glimt og en forsmag på det. Mission som 'gåen ud' er således resultatet snarere end oprindelsen til kirken og kaldes 'liturgi efter liturgien'.²
18. Hvad der er klart er, at vi ved Ånden deltager i den kærlighedens mission,

som er i centrum for livet i treenigheden. Dette resulterer i et kristent vidnesbyrd, som uophørligt proklamerer Guds frelsende kraft gennem Jesus Kristus og konstant bekræfter Guds dynamiske engagement, ved Helligånden, i hele den skabte verden. Alle, der modtager udgydelsen af Guds kærlighed, indbydes til sammen med Ånden at tage del i Guds mission.

Mission og skaberværkets blomstring

19. Mission er den treenige Guds uendelige kærligheds overflod. Guds mission begynder med skabelseshandlingen. Skabningens liv og Guds liv er flettet sammen. Guds Ånds mission omfatter os alle i en altid givende nådeshandling. Vi er derfor kaldede til at sætte os ud over en snæver menneskecentreret tilgang og til at tage missionsformer til os, der udtrykker et forsonet forhold til alt skabt liv. Vi hører jordens skrig, når vi lytter til de fattiges skrig, og vi ved, at helt fra begyndelsen har jorden råbt til Gud over menneskehedens uretfærdighed (1 Mos 4,10).
20. Mission med skaberværket som noget centralt er allerede en positiv bevægelse i vore kirker gennem kampagner for øko-retfærdighed og en mere bæredygtig livsstil og udviklingen af en spiritualitet, der respekterer jorden. Imidlertid har vi undertiden glemt, at hele skabningen er inkluderet i den forsonede enhed, som vi alle er kaldede til (2 Kor 8,18-19). Vi tror ikke, at jorden skal kasseres og kun sjæle frelses; både jorden og vore legemer skal transformeres ved Åndens nåde. Som Esajas' vision og Johannes' åbenbaring bevidner, vil himmel og jord blive nyskabt (Es 11,1-9; 25,6-10; 66,22. Åb 21,1-4).
21. Vores deltagelse i mission, det at være en del af skaberværket, og det at praktisere Åndens liv må væves sammen, for de er gensidigt transformative. Vi bør ikke søge det ene uden de andre. Hvis vi gør, vil vi forfalde til en individualistisk spiritualitet, som fører os til fejlagtigt at tro, at vi kan tilhøre Gud uden at tilhøre vores næste, og vi vil udvikle en spiritualitet, der simpelthen får os til at føle, at vi har det godt, mens andre dele af skabningen er i pine og længes.

22. Vi behøver en ny omvendelse (*metanoia*) i vores mission, som indbyder til en ny ydmyghed med henblik på Guds Ånds mission. Vi har en tendens til at forstå og praktisere mission som noget gjort af mennesker for andre. I stedet for kan mennesker sammen *med* hele skabningen deltage i lovprisningen af Skaberens værk. På mange måder har skabningen en mission over for menneskeheden, for eksempel har naturen en magt, der kan hele menneskets hjerte og legeme. Visdomslitteraturen giver udtryk for skabningens lovprisning af dens skaber (Sl 19,2-5; 66,1; 96,11-13; 98,4; 100,1; 150,6). Skaberens glæde og forundring over skabningen er en af kilderne til vores spiritualitet (Job 38-39).
23. Vi ønsker at bekræfte vores spirituelle forbindelse med skabningen, og dog er det en realitet, at jorden bliver forurenede og udbytter. Forbrugerisme afstedkommer ikke ubegrænset vækst, men snarere endeløs rovdrift på jordens ressourcer. Menneskets grådighed bidrager til den globale opvarmning og andre former for klimaændringer. Hvis denne tendens fortsætter og jorden lider ubodelig skade, hvordan skal vi så forestille os frelsen? Menneskeheden kan ikke frelses alene, mens resten af den skabte verden går til grunde. Øko-retfærdighed kan ikke adskilles fra frelse, og frelse kan ikke komme uden en ny ydmyghed, som respekterer behovene hos alt liv på jorden.

Åndelige gaver og bedømmelse af ånder

24. Helligånden giver sine gaver frit og upartisk (1 Kor 12,8-10. Rom 12,6-8. Ef 4,11) til fælles gavn og andres opbyggelse (1 Kor 12,7; 14,26) og hele skabningens forligelse (Rom 8,19-23). En af Åndens gaver er bedømmelse af ånder (1 Kor 12,10). Vi erkender Guds ånd, hvor livet i sin fylde bekræftes og i alle sine dimensioner, deriblandt befrielse af de undertrykte, helbredelse og forsoning til ituslåede samfund og skabningens genoprettelse. Vi erkender også onde ånder, hvor dødens og livsødelæggelsens kræfter sejrer.
25. De første kristne oplevede ligesom mange i dag en verden med mange ånder. Det Nye Testamente bekræfter, at der er forskellige ånder, for

eksempel onde ånder, 'tjenende ånder' (dvs. engle, Hebr 1,14), 'myndigheder' og 'magter' (Ef 6,12), dyret (Åb 13,1-7) og andre magter – både gode og onde. Apostlen Paulus nævner også en åndelig kamp (Ef 6,10-18. 2 Kor 10,4-6) og formaningen om at modstå djævelen (Jak 4,7. 1 Pet 5,8). Menighederne kaldes til at erkende den livgivende Ånds gerning, sendt til verden, og gøre fælles sag med Helligånden om at frembringe Guds retfærdige herredømme (ApG 1,6-8). Når vi har erkendt Helligåndens nærvær, er vi kaldet til at svare, idet vi erkender, at Guds ånd ofte er revolutionær og fører os ud over vore grænser og overrasker os.

26. Vores møde med den treenige Gud er noget indre, personligt og fælles, men leder os også ud i missionerende indsats. De traditionelle symboler og titler for Ånden (fx ild, lys, dug, kilde, salvelse, helbredelse, smelte, varme, vaske, skinne, trøst, lindring, styrke, hvile) viser, at Ånden er fortrolig med vort liv og har forbindelse med alle de aspekter af relationer, liv og skabning, som mission er optaget af. Vi ledes af Ånden til forskellige situationer og øjeblikke, til møder med andre, til steder med brydninger og til afgørende områder for menneskets kamp.
27. Helligånden er visdommens ånd (Es 11,2; Ef 1,17) og vejleder i hele sandheden (Joh 16,13). Ånden inspirerer menneskelige kulturer og menneskelig kreativitet, så det er en del af vores mission at anerkende, respektere og samarbejde med livgivende visdom i enhver kultur og kontekst. Vi beklager, at missionsaktivitet sammenkædet med kolonisering ofte har nedvurderet kulturer og undladt at anerkende lokale folks visdom. Lokal visdom og kultur, som er livsbekræftende, er en gave fra Guds Ånd. Vi bifalder vidnesbyrd fra folk, hvis traditioner er blevet foragtet og hånet af teologer og videnskabsmændmen alligevel giver deres visdom os den vitale og undertiden nye orientering, som igen kan sætte os i forbindelse med Åndens liv i skaberværket, hvilket hjælper os til overveje de måder, hvorpå Gud er åbenbaret i skaberværket.
28. At Ånden er med os tilkommer det ikke os selv at påstå; det er noget, andre må kunne se i det liv, vi lever. Apostlen Paulus udtrykker dette ved at opmuntre kirken til at bære Åndens frugter, som viser sig i kærlighed,

glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse (Gal 5,23). Når vi bærer disse frugter, håber vi, at andre vil kunne erfare Åndens kærlighed og kraft i funktion.

Transformativ spiritualitet

29. Autentisk kristent vidnesbyrd er ikke blot, *hvad* vi foretager os i mission, men *hvordan* vi udlever vores mission. Kirken i mission kan kun holdes oppe af en spiritualitet, der er rodfæstet i treenighedens kærlighedsfællesskab. Spiritualitet giver vort liv dets dybeste mening. Den stimulerer, motiverer og giver dynamik til livets rejse. Den er energi til livet i dets fylde og kalder på et engagement for at modstå alle kræfter, magter og systemer, der fornægter, ødelægger og reducerer livet.
30. Missionsspiritualitet er altid transformativ. Missionsspiritualitet modsætter sig og søger at transformere alle livsødelæggende værdier og systemer, hvor som helst de gør sig gældende i det økonomiske og det politiske liv såvel som i vore kirker. 'Vores troskab mod Gud og livet som Guds frie gave tvinger os til at imødegå afguderiske opfattelser, uretfærdige systemer, politik, der stræber efter herredømme og udbytning i vor aktuelle verdensøkonomiske orden. Økonomi og økonomisk retfærdighed er altid troens anliggender, da de berører selve kernen i Guds vilje med skabningen'.³ Missionsspiritualitet motiverer os til at tjene Guds økonomi, som er livets økonomi, ikke mammon, at deltage i livet ved Guds bord i stedet for at tilfredsstille individuel grådighed, at stræbe efter ændringer hen imod en bedre verden, mens vi udfordrer egeninteressen hos de mægtige, som ønsker at opretholde status quo.
31. Jesus har lært os: 'I kan ikke tjene både Gud og mammon' (Matt 6,24). Den ubegrænsede væksts politik gennem det globale frie markedes dominans er en ideologi, der hævder at være uden alternativ, og som kræver en endeløs mængde ofre af de fattige og af naturen. 'Den giver det falske løfte, at den kan frelse verden ved at skabe rigdom og velstand, idet den kræver suveræniteten over livet og forlanger total troskab, hvilket er

ensbetydende med afgudsdyrkelse.⁴ Dette er et globalt mammon-system, der gennem endeløs udbytning beskytter den ubegrænsede vækst i rigdom alene for de rige og mægtige. Dette bjerg af griskhed truer hele Guds hus-holdning. Guds herredømme står i direkte modsætning til mammons rige.

32. Transformationen kan forstås i lyset af påskemysteriet: 'For er vi døde med ham, skal vi også leve med ham; holder vi ud, skal vi også være konger med ham' (2 Tim 2,11-12). I situationer med undertrykkelse, diskrimination og lidelser er Kristi kors Guds kraft til frelse (1 Kor 1,18). Selv i vor tid har nogle betalt med livet for deres kristne vidnesbyrd og dermed mindet os alle om omkostningerne ved discipelskabet. Ånden giver kristne mod til at udleve deres overbevisninger endog stillet over for forfølgelse og martyrium.
33. Korset kalder til omvendelse i lyset af magtmisbrug og brug af den forkerte slags magt i missionen og i kirken. 'Foruroliget af magtens asymmetri og ubalance, som deler og plager os i kirken og verden, kaldes vi til omvendelse, til en kritisk refleksion over magtens systemer og til en ansvarlig anvendelse af magtstrukturerne.⁵ Ånden giver de magtesløse magt og tilskynder de mægtige til at give afkald på deres privilegier for de afmægtiges skyld.
34. At erfare livet i Ånden er at smage livet i dets fylde. Vi er kaldet til at vidne om en bevægelse hen imod livet, idet vi værdsætter alt, hvad Ånden fortsat frembringer, idet vi vandrer i solidaritet for at krydse fortvivlelsens og ængstelsens floder (Sl 23. Es 43,1-5). Mission fremkalder i os en fornyet bevidsthed om, at Helligånden møder os og udfordrer os på alle livets områder og bringer friskhed og forandring til steder og tidspunkter under vores personlige og kollektive rejser.
35. Helligånden er til stede hos os som en ledsager, men dog aldrig dresseret eller 'tam'. Blandt Åndens overraskelser er de måder, hvorpå Gud virker ud fra steder, der synes at befinde sig i marginen, og gennem mennesker, der synes at være ekskluderede.

BEFRIELSENS ÅND: MISSION FRA MARGINEN

36. Guds plan med verden er ikke at skabe en anden verden, men at genskabe, hvad Gud allerede har skabt i kærlighed og visdom. Jesus begyndte sin tjeneste med at forkynde, at det at være fyldt med Ånden er at sætte de undertrykte i frihed, at åbne blindes øjne og at udråbe det kommende Guds herredømme (Luk 4,16-18). Han opfyldte denne mission ved at vælge at være sammen med sin tids marginaliserede mennesker, ikke på grund af paternalistisk godgørenhed, men fordi deres situation vidnede om verdens syndighed, og deres længsel efter livet pegede på Guds planer.
37. Jesus Kristus sympatiserer med og tager sig af dem, der er mest marginaliserede i samfundet for at konfrontere og transformere alt, hvad der fornægter livet. Dette inkluderer kulturer og systemer, som genererer og fastholder massiv fattigdom, diskrimination og dehumanisering, og som udbytter eller tilintetgør mennesker og jorden. Mission fra marginen opfordrer til en forståelse af kompleksiteten i magtens dynamik, i globale systemer og strukturer og lokale kontekstuelle realiteter. Kristen mission er undertiden blevet forstået og praktiseret på en måde, som ikke erkendte Guds solidaritet med dem, der konsekvent skubbes ud i marginen. Derfor indbyder mission fra marginen kirken til at gentænke mission som et kald fra Guds ånd, som arbejder for en verden, hvor livsfylde er tilgængelig for alle.

Hvorfor marginener og marginalisering?

38. Mission fra marginen søger at modvirke uretfærdige forhold i livet, kirken og missionen. Den søger at være en alternativ missional bevægelse rettet mod den opfattelse, at mission kun kan udføres af de mægtige for de afmægtige, af de rige for de fattige eller af de privilegerede for de marginaliserede. Sådanne holdninger kan bidrage til undertrykkelse og marginalisering. Mission fra marginen erkender, at det at være i centrum betyder at have adgang til systemer, der fører til, at ens rettigheder, frihed og individualitet bliver bekræftet og respekteret; at leve i marginen

betyder udelukkelse fra retfærdighed og værdighed. At leve i marginen kan imidlertid også bidrage med belæring. Folk i marginen har handlekraft og kan ofte se, hvad der ikke kan ses fra centrum. Folk i marginen lever i sårbare positioner og ved ofte, hvilke ekskluderende kræfter, der truer deres overlevelse, og kan bedre forstå vigtigheden af deres kampe; folk i privilegerede positioner har meget at lære af folk, der lever under marginale forhold.

39. Marginaliserede folk har gudgivne gaver, som ikke bliver udnyttet, fordi de er sat uden for indflydelse og er blevet nægtet adgang til muligheder og/eller retfærdighed. Gennem deres kampe i og for livet er marginaliserede folk reservoirer for det aktive håb, den kollektive modstand og udholdenhed, som er nødvendig for at forblive tro mod det forjættede Guds herredømme.
40. Fordi den missionale aktivitets kontekst påvirker dens omfang og karakter, må den sociale position for alle, der er engageret i missionsarbejde, tages i betragtning. Missiologiske refleksioner må forholde sig til de forskellige værdiorienteringer, der former missionale perspektiver. Målet for mission er ikke simpelthen at flytte folk fra magtens margin til dens centrum, men at konfrontere dem, der forbliver centrum ved at fastholde folk i marginen. Kirken kaldes derved til at *transformere* magtstrukturer.
41. De dominerende missionsaktiviteter, i fortiden såvel som i dag, har ofte været rettet mod mennesker i samfundets margin. Man har for det meste set menneskene i marginen som modtagere og ikke som aktive medvirkende i missionsaktivitet. Mission udtrykt på den måde har ofte været meddelagtig med undertrykkende og livsfornægtende systemer. Den har for det meste stillet sig på samme side som centrums privilegier og i det store og hele undladt af anfægte økonomiske, sociale, kulturelle og politiske systemer, der har marginaliseret nogle folkeslag. Mission fra centrum er motiveret af en paternalistisk holdning og et mereværdskompleks. Historisk set har dette sat lighedstegn mellem kristendommen og Vestens kultur og har resulteret i uheldige konsekvenser, deriblandt benægtelsen af den fulde menneskelighed hos ofre for sådan marginalisering.

42. En vigtig almindelig bekymring hos folk i marginen er, at samfund, kulturer, civilisationer, nationer og endog kirker undlader at anerkende *alle* menneskers værdighed og værdi. Uretfærdighed ligger til grund for de uligheder, der giver anledning til marginalisering og undertrykkelse. Guds ønske om retfærdighed er uadskilleligt forbundet med Guds natur og suverænitæt: 'For Herren jeres Gud er gudernes Gud og herrernes Herre ... som skaffer den faderløse og enken ret, og som elsker den fremmede og giver ham føde og klæder' (5 Mos 10,17-18). Al missionsaktivitet må derfor værne om ethvert menneskes og jordens hellige værdi (jf Es 58).

Mission som kamp og modstand

43. Bekræftelsen af Guds mission (*missio Dei*) peger på troen på Gud som den, der handler i historien og skabelsen, i tidens og kontekstens konkrete virkelighed, som søger livets fylde for hele jorden gennem retfærdighed, fred og forsoning. Deltagelse i Guds fortsatte gerning med befrielse og forsoning ved Helligånden indebærer derfor en bedømmelse og afsløring af de onde ånder, der udbytter mennesker og gør dem til slaver. Dette involverer for eksempel, at man dekonstruerer patriarkalske ideologier, at man støtter oprindelige befolkningers ret til selvbestemmelse, og at man anfægter samfundsfænomener som racisme og kastevæsen.
44. Kirkens håb er rodfæstet i den forjættede opfyldelse af Guds herredømme. Det indebærer genoprettelsen af et ret forhold mellem Gud og menneskeheden og hele skabningen. Selv om denne vision taler om en fremtidig eskatologisk realitet, så aktiverer og præger den vores aktuelle deltagelse i Guds frelsesgerning allerede nu i vores virkelighed.
45. Deltagelse i Guds mission er at handle som Jesus, som kom for at tjene, ikke for at lade sig tjene (Mark 10,45), som styrter de store og mægtige og ophøjer de ringe (Luk 1,46-55), og hvis kærlighed er kendetegnet af gensidighed og gensidig afhængighed. Det kræver derfor forpligtigelse til at kæmpe og modsætte sig de kræfter, der hindrer den livsfylde, som Gud

ønsker for alle, og en villighed til at arbejde sammen med alle mennesker, der er involveret i bevægelser og initiativer, der fokuserer på at kæmpe for retfærdighed, værdighed og liv.

En mission der søger retfærdighed og inklusivitet

46. De gode nyheder om Guds herredømme angår løftet om aktualiseringen af en retfærdig og inklusiv verden. Inklusivitet fremmer retfærdige relationer i samhørigheden mellem menneskeheden og skabningen, med gensidig anerkendelse af personer og skabningen og gensidig respekt og fastholdelse af hinandens værdi. Det letter også hver enkeltes fulde deltagelse i fællesskabets liv. Dåben i Kristus medfører en livslang forpligtelse til at gøre rede for dette håb ved at overvinde barriererne for at finde en fælles identitet under Guds suverænitet (Gal 3,27-28). Derfor er diskrimination af enhver art imod et andet menneske uacceptabel i Guds øjne.
47. Jesus lover, at de sidste skal blive de første (Matt 20,16). I den udstrækning kirken praktiserer radikal gæstfrihed over for de fremmedgjorte i samfundet, demonstrerer den vilje til at legemliggøre Guds herredømmes værdier (Es 58,6). I den udstrækning den fordømmer selvoptagethed som en livsform, gør den plads til, at Guds herredømme kan gennemtrænge menneskets liv. I den udstrækning den afviser volden i dens fysiske, psykiske og åndelige manifestationer både i de personlige relationer og i de økonomiske, politiske og sociale systemer, vidner den om, at Guds herredømme er på færde i verden.
48. I virkeligheden er mission, penge og politisk magt strategiske partnere. Selv om vores teologiske og missiologiske tale i høj grad drejer sig om, at kirkens mission er solidarisk med de fattige, er den i praksis undertiden meget mere optaget af at være i magtens centrum, hvor den spiser med de rige og skaffer penge til at opretholde et kirkeligt bureaukrati. Dette stiller særlige udfordringer i forhold til at reflektere over, hvori de gode nyheder består for mennesker, som er privilegerede og mægtige.

49. Kirken er kaldet til at aktualisere Guds hellige og livsbekræftende plan for verden åbenbaret i Jesus Kristus. Dette betyder, at man må afvise værdier og praksis, som fører til ødelæggelse af fællesskabet. De kristne er kaldede til at erkende syndigheden af alle former for diskrimination og til at transformere uretfærdige strukturer. Dette kald stiller visse forventninger til kirken. Den må nægte at huse undertrykkende kræfter i sine rækker og i stedet for handle som et modkulturelt fællesskab. Det bibelske mandat til pagtfællesskabet i begge testamenter er karakteriseret af ordene: 'Sådan skal det ikke være blandt jer' (Matt 20,26).

Mission som heling og helhed

50. Handlinger, der sigter på heling og helhed for personer og samfund, er et vigtigt udtryk for mission. Helbredelse var ikke blot et centralt element i Jesu tjeneste, men også et element i hans kald til sine efterfølgere om at fortsætte hans gerning (Matt 10,1). Helbredelse er også en af Helligåndens gaver (1 Kor 12,9. ApG 3). Ånden giver kirken kraft til en livsbevarende mission, som på den ene side inkluderer bøn, sjælesorg og professionel sundhedspleje og på den anden side profetisk fordømmelse af grundårsagerne til lidelse, transformation af strukturer, der skaber uretfærdighed, og videnskabelig forskning.
51. Sundhed er mere end fysisk og/eller mentalt velbefindende, og helbredelse er ikke primært medicinsk. Denne forståelse af sundhed hænger sammen med kirkens bibel-teologiske tradition, der ser mennesket som en multi-dimensional enhed og legeme, sjæl og sind som indbyrdes forbundne og indbyrdes afhængige. Den bekræfter således de sociale, politiske og økologiske dimensioner af det at være et menneske og at være hel. Sundhed i betydningen helse og helhed er en tilstand, som er relateret til Guds løfte til endetiden såvel som en reel mulighed i nutiden.⁶ Helhed er ikke en statisk, harmonisk balance, men indebærer derimod et liv i fællesskab med Gud, mennesker og skabningen. Individualisme og uretfærdighed er barrierer for opbygningen af fællesskab og derfor for helhed. Diskrimination på grund af medicinske forhold eller handicap

– HIV og AIDS inklusive – er i modstrid med Jesu Kristi lære. Når alle de dele af den enkeltes og fællesskabets liv, som er blevet forvist, bliver inkluderet, og hvor som helst de forsømte eller marginaliserede bringes sammen i kærlighed, så helhed erfares, kan vi se tegn på Guds herredømme på jorden.

52. Mange samfund har haft en tendens til at se handicap eller sygdom som en manifestation af synd eller som et medicinsk problem, der skal løses. Den medicinske model har lagt vægt på korrektionen eller helbredelsen af det, som anses for en 'defekt' hos individet. Mange, der marginaliseres, ser imidlertid ikke sig selv som 'defekte' eller 'syge'. Bibelen har mange eksempler på, at Jesus helbredte mennesker med forskellige lidelser, men lige så vigtigt er det, at han genindsatte mennesker i deres retmæssige plads i samfundet. Helbredelse drejer sig i højere grad om genoprettelse af helhed end om at korrigere noget, som anses for defekt. For at blive hel må de dele, der er blevet fremmedgjort, atter inddrages. Fikseringen på helbredelse er således et perspektiv, der må overvindes for at fremme det bibelske fokus. Mission bør støtte den fulde deltagelse af mennesker med handicap og sygdom i kirkens og samfundets liv.
53. Kristen lægemission stræber efter at opnå helbredelse for alle i den forstand, at alle mennesker over hele kloden får adgang til kvalificeret lægehjælp. Der er mange måder, hvorpå kirker kan være og allerede er engageret i sundhed og helbredelse bredt forstået. De opretter eller støtter klinikker og missionshospitaller; de tilbyder vejledning, omsorgsgrupper og sundhedsprogrammer; lokale kirker kan oprette grupper til at besøge syge menighedsmedlemmer. Helingsprocesser kan inkludere bøn sammen med og for de syge, bekendelse og tilgivelse, håndspålæggelse, salving med olie og brugen af karismatiske nådegaver (1 Kor 12). Men det må også siges, at upassende former for kristne gudstjenester, herunder triumfalistiske helbredelsesmøder, hvor prædikanten herliggøres på Guds bekostning, og hvor der skabes falske forventninger, kan gøre stor skade på mennesker. Dette er ikke en afvisning af Guds mirakuløse indgreb med helbredelse i andre tilfælde.

54. Som en forsamling af ufuldkomne mennesker og som en del af skabningen, der vander sig i smerte og længes efter sin forløsning, kan det kristne fællesskab være et håbets tegn og et udtryk for Guds rige her på jorden (Rom 8,22-24). Helligånden arbejder for retfærdighed og heling på mange måder og har behag i at tage bolig i netop det samfund, som er kaldet til at legemliggøre Kristi mission.

FÆLLESSKABETS ÅND: KIRKEN I BEVÆGELSE

Guds mission og kirkens liv

55. Kirkens liv udspringer af den treenige Guds kærlighed. ‘Gud er kærlighed’ (1 Joh 4,8). Mission er en respons på Guds indtrængende kærlighed vist i skabelsen og genløsningen. ‘Kristi kærlighed tvinger os’. Dette fællesskab (*koinonia*) åbner vores hjerte og liv for vore brødre og søstre i den samme bevægelse for at forkynde Guds kærlighed (2 Kor 5,18-21). Idet kirken lever i den Guds kærlighed, er den kaldet til at blive godt nyt for alle. Den treenige Guds overstrømmende kærlighed er kilden til al mission og evangelisering.
56. Guds kærlighed, åbenbar i Helligånden, er som inspiration en gave til hele menneskeheden ‘altid og overalt’⁷ og til alle kulturer og situationer. Helligåndens mægtige nærvær åbenbaret i Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne Herre, fører os ind i den livfylde, som er Guds gave til hver enkelt af os. Gennem Kristus i Helligånden bor Gud i kirken, idet den åbenbarer Guds planer med verden og giver dens medlemmer kraft og evne til at deltage i realiseringen af disse planer.
57. Historisk set har kirken ikke altid været til, men både teologisk og empirisk blev den til for missionens skyld. Det er ikke muligt at adskille kirke og mission, hvad deres oprindelse eller formål angår. At opfylde Guds missionsplan er kirkens mål. Forholdet mellem kirke og mission er meget tæt, fordi den samme Kristi Ånd, der giver kirken kraft til mission, også er kirkens liv. Samtidig med at Jesus Kristus sendte kirken ud i verden, åndede han Helligånden ind i kirken (Joh 20,19-23). Derfor er kirken til i

kraft af mission, ligesom ild er til ved at brænde. Hvis kirken ikke engagerer sig i mission, ophører den med at være kirke.

58. At begynde med Guds mission fører til en ekklesiologisk tilgang 'nedefra'. I dette perspektiv er det ikke kirken, som har en mission, men snarere missionen, som har en kirke. Mission er ikke et projekt, der går ud på at ekspandere kirkerne, men på at kirken legemliggør Guds frelse i denne verden. Af dette følger en dynamisk forståelse af kirkens apostolicitet: Apostoliciteten består ikke blot i at sikre kirkens tro gennem tiderne, men også i at deltage i apostolatet som sendelse. Således må kirkerne hovedsagelig og først og fremmest være missionerende kirker.

Guds mission og kirkens enhed

59. At udleve sin tro i samfundet er en vigtig måde at deltage i mission på. Gennem dåben bliver vi søstre og brødre, som hører sammen i Kristus (Hebr 10,25). Kirken er kaldet til at være et inkluderende samfund, der byder alle velkommen. Gennem ord og gerning og i kraft af selve sit væsen er kirken en forsmag på og et vidnesbyrd om visionen om Guds kommende herredømme. Kirken er det sted, hvor de troende *samles* og *går ud* i fred.
60. Praktisk såvel som teologisk hører mission og enhed sammen. I den henseende var integrationen i 1961 af IMC og WWC et vigtigt skridt. Denne historiske erfaring opmuntrer os til at tro, at mission og kirke kan finde sammen. Dette mål er imidlertid endnu ikke helt opfyldt. Vi må fortsætte denne rejse i vores århundrede med friske tiltag, så kirken bliver sandt missionerende.
61. Kirkerne indser i dag, at i mange henseender er de stadig ikke en adækvat legemliggørelse af Guds mission. Undertiden råder der stadig en form for separation af mission og kirke. Fraværet af fuld og reel enhed i missionen er stadig til skade for autenticiteten og troværdigheden af opfyldelsen af Guds mission i verden. Vor Herre bad om, 'at de alle må være ét ... for at

verden skal tro' (Joh 17,21). Mission og enhed er således nært forbundne. Derfor er der behov for at åbne vore refleksioner over kirke og enhed til en endnu bredere forståelse af enhed: menneskehedens enhed og endog den kosmiske enhed af hele Guds skabning.

62. Den fri markedsøkonomis overordentlig konkurrenceprægede miljø har uheldigvis påvirket nogle kirker og para-kirkelige bevægelser til at søge at være 'vindere' i forhold til andre. Det kan endog føre til, at man anlægger en aggressiv taktik for at overtale kristne, der allerede tilhører en kirke, til at ændre deres kirkelige tilhørsforhold. At søge numerisk vækst for enhver pris er uforeneligt med den respekt for andre, som kræves af kristne disciple. Jesus blev vores Kristus – ikke ved hjælp af magt eller penge, men ved sit afkald (*kenosis*) og sin død på korset. Denne ydmyge forståelse af mission former ikke blot vore metoder, men er selve beskaffenheden og essensen af vores tro på Kristus. Kirken er tjener i Guds mission og ikke herre. Den missionerende kirke herliggør Gud i ydmyg kærlighed.
63. De kristne fællesskaber er i deres forskelligheder kaldede til at identificere og praktisere måder for et fælles vidnesbyrd i en ånd af partnerskab og samarbejde, deriblandt også gensidigt respektfulde og ansvarlige former for evangelisering. Et fælles vidnesbyrd er, hvad 'kirkerne, også selv om de er adskilte, bærer sammen, især gennem fælles indsats, ved at manifestere, hvad de allerede deler og erfarer sammen af de guddommelige gaver sandhed og liv'.⁸
64. Kirkens missionerende natur betyder også, at der må være en måde, hvorpå kirker og para-kirkestrukturer kan have tættere kontakt. Integrationen af IMC og WWC frembragte en ny ramme for at overveje kirkeenhed og mission. Mens drøftelser om enhed har fokuseret meget på strukturelle spørgsmål, kan missionsorganisationer repræsentere fleksibilitet og gensidighed i mission. Mens para-kirkelige bevægelser kan finde ansvarlighed og vejledning gennem kirkelig forankring, kan para-kirkestrukturer hjælpe kirkerne til ikke at glemme deres dynamiske apostolske karakter.

65. CWME, der er en direkte arvtager af Edinburgh 1910's initiativer til samarbejde og enhed, sørger for en struktur, hvor kirker og missionsorganisationer kan søge måder, hvorpå de kan udtrykke og styrke enheden i mission. Som en integreret del af WWC har CWME været i stand til at møde nye forståelser af mission og enhed fra katolske, ortodokse, anglikanske, protestantiske, evangelikale, pentekostale og oprindelige kirker fra hele kloden. Især WWC har været en kontekst, der har fremmet et nært samarbejdsfællesskab med den romerskkatolske kirke. En voksende intensitet i samarbejdet med evangelikale, især Lausanne-bevægelsen og Evangelisk Alliance, har også i rigt mål bidraget til berigelsen af den økumeniske teologiske refleksion over mission i enhed. Sammen deler vi et fælles anliggende, nemlig at hele kirken skal vidne om hele evangeliet for hele verden.⁹
66. Helligånden, enhedens ånd, forener også mennesker og kirker, så de fejrer enheden i forskelligheden både proaktivt og konstruktivt. Ånden giver både den dynamiske kontekst og de fornødne ressourcer til, at mennesker kan udforske forskellene i en tryk, positiv og givende atmosfære og dermed vokse til et inklusivt og gensidigt ansvarligt fællesskab.

Gud giver kirken i mission kraft

67. Gennem Kristus i Helligånden bor Gud i kirken og giver dens medlemmer kraft og energi. For kristne bliver mission derfor en påtrængende indre tilskyndelse (1 Kor 9,16), endog en test og et kriterium for autentisk liv i Kristus, rodfæstet i Kristi kærligheds befalinger til at invitere andre til at få del i den livsfylde, Jesus kom for at give. Deltagelse i Guds mission skulle derfor være naturligt for alle kristne og alle kirker, ikke blot for bestemte individer eller særlige grupper.¹⁰
68. Det, der gør det kristne budskab om Guds overvældende kærlighed til menneskeheden og hele skabningen troværdig, er vores evne til at tale med én stemme, hvor det er muligt, og at aflægge et fælles vidnesbyrd og forsvar for det håb, vi har (1 Pet 3,15). Kirkerne har derfor produceret en

lang række fælleserklæringer, hvoraf nogle har resulteret i at forene eller i forenede kirker, og dialoger i en bestræbelse for at genoprette alle kristnes enhed i én levende organisme med heling og forsoning. En genopdagelse af Helligåndens gerning med heling og forsoning, hvilket er noget centralt for tidens missionsteologi, har betydelige økumeniske implikationer.¹¹

69. Selv om vi erkender vigtigheden af 'synlig' enhed mellem kirkerne, skal enhed ikke blot tilstræbes på de organisatoriske strukturers plan. Fra et missionsperspektiv er det vigtigt at være opmærksom på, hvad der hjælper Guds missions sag. Med andre ord: Enhed i mission er grundlaget for kirkernes synlige enhed, hvilket også har implikationer for kirkens orden. Forsøgene på at opnå enhed må være i overensstemmelse med det bibelske kald til at søge retfærdighed. Vores kald til at øve retfærdighed vil måske nogle gange betyde et brud med en falsk enhed, som bringer andre til tavshed og som undertrykker. Ægte enhed medfører altid inklusivitet og respekt for andre.

70. Vor tids kontekst med massemigration over hele verden udfordrer kirkenes engagement i enhed på meget praktiske måder. Vi formaner: 'Glem ikke gæstfriheden, for ved at være gæstfrie har nogle uden selv at vide det haft engle som gæster' (Hebr 13,2). Kirkerne kan være et tilflugtssted for migrantsamfund; de kan også være bevidste fokuspunkter for et tværkulturelt engagement.¹² Kirken er kaldet til at være ét for at tjene Guds mission på tværs af etniske og kulturelle grænser og burde skabe en multikulturel tjeneste og mission som et konkret udtryk for et fælles vidnesbyrd trods forskellighed. Dette kan medføre, at man advokerer retfærdighed med hensyn til migrationspolitik og modstand mod xenofobi og racisme. Kvinder og børn og illegale arbejdere er ofte de mest sårbare blandt migranter i alle sammenhænge. Men samtidigt er kvinder også ofte i teten i nye migranttjenester.

71. Guds gæstfrihed kalder os til at sætte os ud over forstillingen om modsætningen og konflikten mellem kulturelt dominerende grupper som værter og migrant- og minoritetsfolk som gæster. Gud er vært, og vi inviteres alle af Ånden til ydmygt og gensidigt at tage del i Guds mission.

Lokale menigheder: nye initiativer

72. Mens vi sætter enheden i den ene Kirke højt, er det også vigtigt at respektere de måder, hvorpå hver enkelt menighed ledes af Ånden til at reagere på sin egen kontekstuelle virkelighed. Vor tids ændrede verden kræver, at lokale menigheder tager nye initiativer. For eksempel har nye former for kontekstuel mission i det sekulariserede nord, såsom 'new monasticism', 'emerging church' og 'fresh expressions', omdefineret og revitaliseret kirker. At undersøge kontekstuelle måder at være kirke på kan være særlig relevant for unge mennesker. Nogle kirker i det globale nord mødes nu i pubber, kaffehuse eller nedlagte biografteatre. At komme i kontakt med kirkelivet online er en attraktiv mulighed for unge mennesker, der tænker på en ikke-lineær, visuel og erfaringsnær måde.
73. Ligesom den første kirke i Apostlenes Gerninger har lokale menigheder det privilegium at danne et fællesskab præget af den opstandne Kristus' nærvær. For mange mennesker gælder det, at deres holdning til kirken er forbundet med deres positive eller negative erfaring med en lokal menighed, som enten kan være en anstødssten eller et redskab til transformation.¹³ Derfor er det af vital betydning, at de lokale menigheder konstant fornyes og inspireres af missionens Ånd. Lokale menigheder er fronten og primære redskaber for mission.
74. Gudstjenesten og sakramenterne spiller en afgørende rolle for tilblivelsen af transformativ spiritualitet og mission. At læse Bibelen kontekstuel er også en primær ressource for at udruste de lokale menigheder til at være budbringere og vidner om Guds retfærdighed og kærlighed. Liturgien i kirken har kun fuld integritet, når vi udlever Guds mission i vores samfund i vort dagligliv. Lokale menigheder tilskyndes derfor til at træde ud af deres trykzone og krydse grænser for Guds missions skyld.
75. Mere end nogensinde før kan de lokale menigheder i dag spille en nøglerolle i at betone krydsningen af kulturelle og racemæssige grænser og bekræfte kulturel mangfoldighed som en Åndens gave. I stedet for at se migration som et problem kan man se det som noget, der giver kirkerne

nye muligheder for at genopdage sig selv. Den inspirerer muligheder for at skabe interkulturelle og multikulturelle kirker på lokalt plan. Alle kirker kan skabe plads for, at forskellige kulturelle samfund mødes; og alle kan tage spændende muligheder til sig for kontekstuelle udtryk for interkulturel mission i vor tid.

76. Lokale menigheder kan også som aldrig før udvikle globale forbindelser. Mange inspirerende og fornyende bånd knyttes mellem kirker, som geografisk set ligger langt fra hinanden og befinder sig i meget forskellige kontekster. Disse tilbyder innovative muligheder, men er ikke uden faldgruber. De mere og mere populære korttids 'missionsrejser' kan bidrage til at bygge partnerskab mellem kirker i forskellige dele af verden, men i nogle tilfælde lægger det en utålelig byrde på fattige lokale kirker eller ignorerer helt eksisterende kirker. Selv om der er en vis fare og et vist forbehold ved sådanne rejser, kan disse muligheder for at møde forskellige kulturelle og socioøkonomiske kontekster også føre til varige forandringer, når de rejsende vender hjem til deres egen sammenhæng. Udfordringen består i at finde måder at bruge de åndelige gaver, så hele kirken opbygges (1 Kor 12-14).
77. Kampen for retfærdighed er ikke længere kun noget, der tilkommer nationale parlamenter og centrale organer, men er en form for vidnesbyrd, som kalder på lokale kirkers engagement. For eksempel sluttede WCC Decade to Overcome Violence (2001-2011) med en indtrængende opfordring i International Ecumenical Peace Convocation: 'Kirkerne må bidrage til at identificere de dagligdags valg, der kan misbruge og fremme menneskerettigheder, retfærdighed for kønnene, retfærdighed med hensyn til klimaet, enhed og fred.¹⁴ Forankringen i hverdagslivet giver lokale kirker både legitimitet og motivation i kampen for retfærdighed og fred.
78. I enhver geopolitisk og socioøkonomisk kontekst er kirken kaldet til tjeneste (diakonia) – til at udleve den tro og det håb, som Guds folks fællesskab har, idet den vidner om, hvad Gud har gjort i Jesus Kristus. Gennem tjeneste tager kirken del i Guds mission, idet den følger den vej, dens tjenende Herre gik. Kirken er kaldet til at være et diakonalt fælles-

skab, som manifesterer tjenestens magt over beherskelsens magt, idet den muliggør og nærer livsmulighederne og gennem tjenestegerninger vidner om Guds transformative nåde og fremholder løftet om Guds herredømme.¹⁵

79. I det kirken får en dybere erkendelse af sin identitet som et missionerende fællesskab, finder dens udadrettede karakter udtryk i evangelisering.

PINSENS ÅND: GODT NYT FOR ALLE

Kaldet til at evangelisere

80. Vidnesbyrdet (*martyria*) får konkret form i evangelisering – kommunikationen af hele evangeliet til hele menneskeheden i hele verden.¹⁶ Dens mål er verdens frelse og den treenige Guds ære. Evangelisering er missionsaktivitet, som tydeligt og utvetydigt fastholder inkarnationen og Jesu Kristi lidelse og opstandelse som det centrale uden at sætte grænser for Guds frelsende nåde. Den søger at dele disse gode nyheder med alle, der endnu ikke har hørt dem og indbyder dem til en erfaring af livet i Kristus.
81. ‘Evangelisering er en udstrømning fra hjerter, der er fyldt med Guds kærlighed til dem, der endnu ikke kender ham.¹⁷ Ved den første pinse kunne disciplene ikke lade være med at tale om Guds mægtige gerninger (ApG 2,4; 4,20). Selv om evangelisering ikke udelukker de forskellige dimensioner af mission, fokuserer den på en eksplicit og bevidst artikulation af evangeliet, herunder ‘invitation til personlig omvendelse til et nyt liv i Kristus og til discipelskab’.¹⁸ Mens Helligånden kalder nogle til at være evangelister (Ef 4,11), kaldes vi alle til at gøre rede for det håb, som er i os (1 Pet 3,15). Ikke blot enkeltpersoner, men også hele kirken sammen er kaldet til at evangelisere (Mark 16,15. 1 Pet 2,9).
82. Vor tid er præget af en kraftig hævvelse af religiøs identitet og overbevisning, der i Guds navn synes at nedbryde og brutalisere snarere end at hele og styrke fællesskaber. I en sådan kontekst er det vigtigt at indse, at proselytisme ikke er en legitim måde at praktisere evangelisering på.¹⁹

Helligånden vælger at arbejde sammen med menneskers forkyndelse og demonstration af de gode nyheder (jf. Rom 10,14-15. 2 Kor 4,2-6), men det er kun Guds Ånd, der skaber nyt liv og genfødsel (Joh 3,5-8. 1 Thess 1,4-6). Vi erkender, at evangelisering til tider er blevet forvrænget og har mistet sin troværdighed, fordi nogle kristne har gennemtvunget 'omvendelser' ved voldsomme midler eller magtmisbrug. I nogle kontekster er anklagerne for tvungne omvendelser imidlertid motiveret af et ønske hos de dominerende grupper om at fastholde de marginaliserede i et liv med undertrykt identitet og under umenneskelige forhold.

83. Evangelisering vil sige at dele sin tro og overbevisning med andre mennesker og indbyde dem til discipelskab, uanset om de er tilhængere af andre religiøse traditioner. En sådan deling af troen skal ske med både frimodighed og ydmyghed og som et udtryk for den kærlighed til vores verden, vi bekender at have. Hvis vi hævder at elske Gud og elske vores medmennesker, men undlader at dele de gode nyheder med dem ivrigt og konsekvent, bedrager vi os selv med hensyn til ægtheden af vores kærlighed til både Gud og mennesker. Der er ingen større gave, vi kan tilbyde vore medmennesker end at dele med dem eller introducere dem til Guds kærlighed, nåde og barmhjertighed i Kristus.
84. Evangelisering fører til omvendelse, tro og dåb. At høre sandheden, når man konfronteres med synd og ondskab, kræver et svar – positivt eller negativt (Joh 4,28-29; jf. Mark 10,22). Det provokerer omvendelse og involverer en ændring af holdninger, prioriteter og mål. Det resulterer i frelse af de fortabte, helbredelse af de syge og befrielse af de undertrykte i hele skabningen.
85. Selv om 'evangelisering' ikke udelukker de forskellige dimensioner af mission, fokuserer den på en eksplicit og bevidst artikulation af evangeliet, herunder 'invitation til personlig omvendelse til et nyt liv i Kristus og til discipelskab'.²⁰ I forskellige kirker er der forskellige forståelser af, hvordan Ånden kalder os til at evangelisere i vores sammenhænge. For nogle drejer evangelisering sig primært om at lede mennesker til personlig omvendelse gennem Jesus Kristus; for andre drejer evangeli-

sering sig om at være solidarisk med og aflægge et kristent vidnesbyrd gennem nærvær hos undertrykte folk; andre igen ser evangelisering som en komponent i Guds mission. Forskellige kristne traditioner betegner aspekter af mission og evangelisering på forskellige måder; imidlertid kan vi fastslå, at Ånden kalder os alle til en forståelse af evangelisering, som har sin basis i den lokale kirkes liv, hvor gudstjenesten (*leiturgia*) er uløseligt forbundet med vidnesbyrdet (*martyria*), tjenesten (*diakonia*) og fællesskabet (*koinonia*).

Evangelisering på Kristi måde

86. Evangelisering vil sige at dele de gode nyheder med andre både i ord og handling. At evangelisere gennem verbal proklamation eller prædiken af evangeliet (*kerygma*) er helt igennem bibelsk. Men hvis vore ord ikke harmonerer med vore handlinger, er vores evangelisering uautentisk. Kombinationen af verbal forkyndelse og synlig handling vidner om Guds åbenbaring i Jesus Kristus og om hans plan. Evangelisering er nært forbundet med enhed: Den indbyrdes kærlighed er en demonstration af det evangelium, vi forkynder (Joh 13,34-35), mens manglende enhed kaster skam over evangeliet (1 Kor 1).
87. Der er historiske og nutidige eksempler på trofast og ydmyg tjeneste udført af kristne, der arbejder i deres egen lokale kontekst, og som Ånden har samarbejdet med for at bringe livsfylde. Det samme gælder mange kristne, der langt fra deres egen kulturelle kontekst levede og arbejdede som missionærer, med ydmyghed, gensidighed og respekt; Guds ånd virkede også i disse samfund for at tilvejebringe transformation.
88. Desværre er evangelisering undertiden blevet praktiseret på en måde, der forråder snarere end inkarnerer evangeliet. Når det sker, er der brug for anger og omvendelse. Mission på Kristi måde indebærer en anerkendelse af andres værdighed og rettigheder. Vi er kaldede til at tjene andre, ligesom Kristus gjorde (jf. Mark 10,45. Matt 25,45), uden udbytning eller nogen form for lokken.²¹ I sådanne individualiserede kontekster kan det

være muligt at forveksle evangelisering med køb og salg af en 'vare', hvor vi bestemmer, hvilke aspekter af det kristne liv vi ønsker at tage. Ånden afviser tværtimod den tanke, at Jesu gode nyheder for alle kan tilegnes på kapitalistiske betingelser, og Ånden kalder os til omvendelse og forvandling på det personlige plan, hvilket leder os til proklamationen af livsfylde for alle.

89. Autentisk evangelisering hviler på ydmyghed og respekt for alle og blomstrer i dialogens kontekst. Den fremmer evangeliets budskab om heling og forsoning i ord og gerning. 'Der er ingen evangelisering uden solidaritet; der er ingen kristen solidaritet, som ikke involverer formidlingen af budskabet om Guds kommende herredømme.²² Evangelisering inspirerer derfor opbygningen af relationer mellem enkeltpersoner og fællesskaber. Sådanne autentiske forhold trives ofte bedst i lokale trosfællesskaber, baseret på lokale kulturelle kontekster. Det kristne vidnesbyrd afgives lige så meget ved vores tilstedeværelse som ved vore ord. I situationer, hvor det offentlige vidnesbyrd om ens tro ikke er muligt uden risiko for ens liv, vil det stærkeste alternativ muligvis være blot at udleve evangeliet.
90. Ud fra erkendelsen af spændinger mellem folk og samfund med forskellige religiøse overbevisninger og forskellige fortolkninger af det kristne vidnesbyrd må autentisk evangelisering altid være styret af livsbekræftende værdier som formuleret i den fælles udtalelse 'Christian Witness in a Multi-Religious World: Recommendations for Conduct':
- a. Afvisning af enhver form for vold, diskrimination og undertrykkelse fra religiøse og sekulære myndigheders side, herunder magtmisbrug – psykologisk eller socialt.
 - b. Bekræftelse af friheden til at praktisere og bekende ens religion uden frygt for repressalier og eller intimidering. Gensidig respekt og solidaritet, som fremmer retfærdighed, fred og det fælles gode for alle.
 - c. Respekt for alle mennesker og menneskelige kulturer, alt imens man er opmærksom på elementer i ens egen kultur som patriarkat,

racisme, kastevæsen, etc., som må anfægtes af evangeliet.

- d. Fornægtelse af falsk vidnesbyrd og lytten for at forstå i gensidig respekt.
 - e. Sikring af frihed for fortsat skelnen ved personer og samfund som en del af beslutningsprocessen.
 - f. At opbygge forhold til troende med en anden eller ingen tro hjælper til en dybere gensidig forståelse, forsoning og samarbejde for det fælles gode.²³
91. Vi lever i en verden, der er kraftigt påvirket af individualisme, sekularisme, materialisme og andre ideologier, som udfordrer gudsrigetets værdier. Selv om evangeliet i sidste instans er godt nyt for alle, er det dårligt nyt for de kræfter, som fremmer falskhed, uretfærdighed og undertrykkelse. I den udstrækning er evangelisering også et profetisk kald, som indebærer, at man taler sandheden over for magten i håb og i kærlighed (ApG 26,25. Kol 1,5. Ef 4,15). Evangeliet er befriende og transformerende. Dets forkyndelse må involvere transformation af samfund med henblik på at skabe retfærdige og inklusive samfund.
92. At sætte sig op imod ondskab eller uretfærdighed og at være profetisk kan undertiden mødes med undertrykkelse og vold og således føre til lidelse, forfølgelse, endog døden. Autentisk evangelisering involverer at være sårbar, følge Kristi eksempel ved at bære korset og give afkald på sit eget (Fil 2,5-11). Ligesom martyrerens blod var kirkens sæd under den romerske forfølgelse, udgør vores stræben efter ret og retfærdighed i dag et stærkt vidnesbyrd om Kristus. Jesus kædede en sådan selvfornægtelse sammen med kaldet til at følge ham og med evig frelse (Mark 8,34-38).

Evangelisering, religionsdialog og kristen tilstedeværelse

93. I pluraliteten og kompleksiteten i verden i dag møder vi mennesker med mange forskellige former for tro, ideologi og overbevisning. Vi tror, at livets Ånd bringer glæde og livsfylde. Guds ånd kan derfor findes i alle kulturer, som bekræfter livet. Helligånden virker på uransagelige måder,

og vi forstår ikke fuldt ud Åndens gerning i andre trostraditioner. Vi anerkender, at der er en iboende værdi og visdom i forskellige livgivende spiritualiteter. Derfor gør autentisk mission den 'anden' til en partner, ikke til et 'objekt' for mission.

94. Dialog er en måde, hvorpå vi kan bekræfte vores fælles liv og mål, så vidt angår bekræftelsen af livet og skabningens integritet. Dialog på det religiøse plan er kun mulig, hvis vi begynder med forventningen om at møde Gud, der er gået forud for os og har været til stede hos mennesker i deres egen kontekst.²⁴ Gud er der, før vi kommer (ApG 17), og vores opgave er ikke at komme med Gud, men at vidne om den Gud, som allerede er der. Dialog sørger for et ærligt møde, hvor hver part medbringer alt, hvad de er, på en åben, tålmodig og respektfuld måde.
95. Evangelisering og dialog er forskellige, men beslægtede initiativer. Selvom kristne håber og beder om, at alle mennesker må komme til en levende kundskab om den treenige Gud, er evangelisering ikke formålet med dialogen. Men eftersom dialog også er 'et gensidigt møde af overbevisninger, man er forpligtet på', har formidlingen af de gode nyheder om Jesus Kristus en legitim plads i den. Endvidere finder autentisk evangelisering sted i konteksten af en dialog om liv og handling og i 'dialogens ånd': 'en holdning karakteriseret af respekt og venskab'.²⁵ Evangelisering indebærer ikke blot en proklamation af vore dybeste overbevisninger, men også at man lytter til andre og blive udfordret og beriget af andre (ApG 10).
96. Særlig vigtig er dialogen mellem mennesker med forskellige religioner, ikke blot i multireligiøse kontekster, men i lige så høj grad hvor der er en stor majoritet af en bestemt religion. Det er nødvendigt at beskytte mindretalsgruppers rettigheder og religiøse frihed og give alle mulighed for at bidrage til det fælles gode. Religionsfriheden bør fastholdes, fordi den stammer fra individets værdighed, som har sin grund i, at alle mennesker er skabt i Guds billede og lighed (1 Mos 1,26). Tilhængere af alle religioner og overbevisninger har lige rettigheder og ansvar.²⁶

Evangelisering og kulturer

97. Evangeliet slår rod i forskellige kontekster gennem engagement med specifikke kulturelle, politiske og religiøse virkeligheder. Respekt for mennesker og deres kulturelle og symbolske livsverdener er nødvendig, hvis evangeliet skal slå rod i de forskellige virkeligheder. På denne måde må det begynde med engagement og dialog med den større kontekst for at kunne se, hvordan Kristus allerede er til stede, og hvor Guds ånd allerede virker.
98. Forbindelsen mellem evangelisering og kolonimagter i missionens historie har ført til den antagelse, at vestlige former for kristendom er den standard, som andre folks tilslutning til evangeliet skal bedømmes ud fra. Evangelisering ved dem, der har økonomisk magt eller kulturelt overherredømme risikerer at forvrænge evangeliet. Derfor må de søge partnerskab med de fattige, de underprivilegerede og minoriteterne og blive formet af deres teologiske ressourcer og visioner.
99. Tvungen ensartethed bringer det unikke ved hvert individ skabt i Guds billede og lighed i vanry. Mens Babel forsøgte at fremtvinge uniformitet, resulterede disciplenes prædiken på pinsedag i en enhed, hvori den enkeltes karakteristika og fællesskabets identitet ikke gik tabt, men blev respekteret.
100. Jesus kalder os ud af *vort* eget riges snævre interesser, vores egen befrielse og vores egen selvstændighed (ApG 1,6) ved at vise os en større vision og ved at give os kraft ved Helligånden til som vidner i hver enkelt kontekst i tid og rum om Guds retfærdighed, frihed og fred at gå 'til jordens ende'. Vores kald er at pege på Jesus snarere end på os selv eller vore institutioner og at tage vare på andres interesser snarere end vore egne (jf. Fil 2,3-4). Vi kan ikke forstå Skriftens kompleksitet ud fra ét dominerende kulturelt perspektiv. En pluralitet er en Åndens gave til at uddybe vores forståelse af vores tro og hinanden. Som sådan er tværkulturelle trossamfund, hvor forskellige kulturelle samfund kan holde gudstjeneste sammen, en måde, hvor kulturer kan engagere sig i hinanden autentisk, og hvor kulturen kan berige evangeliet. Samtidig kritiserer

evangeliet forestillinger om kulturel overlegenhed. Derfor 'må evangeliet for at bære frugt både være sand mod sig selv og inkarneret eller rodfæstet i et folks kultur ... Vi behøver konstant at søge Helligåndens indsigt til at hjælpe os til bedre at forstå, hvor evangeliet udfordrer, støtter eller transformerer en bestemt kultur²⁷ – for livets skyld.

LIVETS FESTMÅLTID: AFSLUTTENDE BEKRÆFTELSE

101. Vi er tjenere af den treenige Gud, som har givet os den mission at proklamere de gode nyheder for hele menneskeheden og skabningen, især de undertrykte og de lidende mennesker, som længes efter livsfylde. Mission – som et fælles vidnesbyrd om Kristus – er en invitation til festmåltidet i Guds rige (Luk 14,15). Kirkens mission er at forberede festmåltidet og indbyde alle mennesker til det. Festmåltidet er en fejring af skabelsen og den rigdom, der strømmer ud fra Guds kærlighed, kilden til liv i overflod. Det er et tegn på den befrielse og forsoning af hele skabningen, som er missionens mål. Med en fornyet forståelse af Guds ånds mission fremsætter vi følgende bekræftelser som svar på det spørgsmål, der blev stillet i begyndelsen af dette dokument.

102. **Vi bekræfter, at formålet med Guds mission er livsfylde (Joh 10,10), og at dette er kriteriet for dømmekraft i mission.** Derfor er vi kaldede til at erkende Guds ånd, hvor som helst livet i sin fylde er til stede, især hvad angår befrielse af undertrykte folk, heling og forsoning af ituslæede samfund og genoprettelse af hele skabningen. Vi er udfordret til at erkende de livsbekræftende ånder, som er til stede i forskellige kulturer, og være solidarisk med alle dem, der er involveret i den mission at bekræfte og bevare liv. Vi identificerer og konfronterer også onde ånder, hvor dødens kræfter og livets negation opleves.

103. **Vi bekræfter, at mission begynder med Guds skabelseshandling og fortsætter med nyskabelse ved Helligåndens livgivende kraft.** Helligånden, udgydt i ildtunger den første pinsedag, fylder vore hjerter og gør os til Kristi kirke. Ånden, som var i Kristus Jesus, inspirerer os til en livs-

stil, hvor vi giver afkald på vort eget og bærer vores kors, og den ledsager Guds folk, idet vi søger at vidne om Guds kærlighed i ord og gerning. Sandhedens ånd leder os til hele sandheden og giver os kraft til at trodse de dæmoniske kræfter og tale sandheden i kærlighed. Som et genløst fællesskab deler vi med andre livets vand og ser hen til, at enhedens ånd vil hele, forsoner og forny hele skabningen.

104. **Vi bekræfter, at spiritualitet er kilden til energi til mission, og at mission i Ånden er forvandlende.** Således søger vi en nyorientering af vores perspektiv mellem mission, spiritualitet og skabelse. Missions-spiritualitet, der strømmer ud fra liturgi og gudstjeneste, sætter os igen i forbindelse med hinanden og med skabningen i øvrigt. Vi forstår, at vores deltagelse i mission, vor eksistens som en del af skaberværket og vores praksis af Åndens liv er vævet sammen, for de er gensidigt transformati-ve. Mission, som begynder med skabelsen, indbyder os til at fejre livet i alle dets dimensioner som Guds gave.
105. **Vi bekræfter, at Guds ånds mission er at forny hele skabningen.** 'Jorden med alt, hvad den rummer ... tilhører Herren' (Sl 24,1). Livets Gud beskytter, elsker og har omsorg for naturen. Mennesket er ikke herre over jorden, men er ansvarlig for at drage omsorg for skabningens integritet. Umådeholden grådighed og ubegrænset forbrug, som leder til vedvarende ødelæggelse af naturen må stoppe. Guds kærlighed proklamerer ikke en menneskelig frelse adskilt fra fornyelsen af hele skabningen. Vi er kaldede til at tage del i Guds mission ud over vores menneskecentrerede mål. Guds mission gælder alt liv, og vi må både anerkende det og tjene det på nye missionsmåder. Vi beder om omvendelse og tilgivelse, men vi kalder også til handling nu. Mission har skabningen på sinde.
106. **Vi bekræfter, at der i dag opstår missionsbevægelser i det globale syd og øst, som har mange retninger og mange facetter.** Kristendommens globale tyngdepunkt er skiftet til det globale syd og øst, og det udfordrer os til at undersøge missiologiske udtryk, som har rod i disse kontek-ster, kulturer og spiritualiteter. Der er brug for, at vi udvikler yderligere gensidighed og partnerskab og bekræfter gensidig afhængighed inden

for mission og den økumeniske bevægelse. Vores missionspraksis bør vise solidaritet med lidende folkeslag og harmoni med naturen. Evangelisering sker i selvfornægtende ydmyghed, med respekt for andre og i dialog med mennesker fra forskellige kulturer og religioner. Den bør i dette landskab også involvere en konfrontation med undertrykkende og dehumaniserende strukturer og kulturer, som er i modstrid med Guds riges værdier.

107. **Vi bekræfter, at marginaliserede mennesker er redskaber for mission og udøver en profetisk rolle, der fremhæver, at livsfylde er for alle.** De marginaliserede i samfundet er de vigtigste partnere i Guds mission. Marginaliserede, undertrykte og lidende mennesker har en særlig gave til at skelne mellem, hvad der er godt nyt for dem, og hvad der er dårligt nyt for deres udsatte liv. For at kunne forpligte os til Guds livgivende mission må vi lytte til stemmerne fra marginen for at høre, hvad der er livsbekræftende og hvad der er livsødelæggende. Vi må vende vores missionsretning mod de handlinger, som udgår fra de marginaliserede. Retfærdighed, solidaritet og inklusivitet er nøgleudtryk for missionen fra marginen.
108. **Vi bekræfter, at Guds økonomi er baseret på værdier som kærlighed og retfærdighed for alle, og at transformativ mission modsætter sig afgudsdyrkelse i den frie markedsøkonomi.** Den økonomiske globalisering har effektivt erstattet livets Gud med mammon, den frie markeds kapitalismes gud, som hævder at have magt til at frelse verden gennem akkumulation af uretmæssig rigdom og velstand. I den kontekst må mission være kontrakulturel og præsentere alternativer til sådanne afguderiske visioner, fordi missionen tilhører livets, retfærdighedens og fredens Gud og ikke denne falske gud, som påfører mennesker og naturen elendighed og lidelse. Mission består altså i at fordømme griskhedens økonomi og at deltage i og praktisere den guddommelige kærlighedens, solidaritetens og retfærdighedens økonomi.
109. **Vi bekræfter, at evangeliet om Jesus Kristus er godt nyt i enhver tid og på ethvert sted, og at det bør forkyndes i kærlighedens og ydmyghedens Ånd.** Vi bekræfter inkarnationens, korsets og opstandelsens

centrale plads i vort budskab og også i den måde, vi evangeliserer på. Derfor peger evangelisering altid på Jesus og Guds rige snarere end på institutioner og hører med til selve det at være kirke. Kirkens profetiske stemme bør ikke være tavs i tider, som kræver, at denne stemme høres. Kirken kaldes til at forny sine evangeliseringsmetoder for at kommunikere det gode budskab med inspiration og overbevisning.

110. **Vi bekræfter, at dialog og samarbejde for livets skyld er integrerede dele af mission og evangelisering.** Autentisk evangelisering sker med respekt for alle menneskers religions- og trosfrihed, da de er skabt i Guds billede. Proselytmageri med voldelige midler, økonomiske incitament eller magtmissbrug er i modstrid med evangeliets budskab. I forbindelse med evangelisering er det vigtigt at bygge relationer i respekt og tillid mellem mennesker med forskellige religioner. Vi værdsætter hver eneste menneskelige kultur og anerkender, at evangeliet ikke er én gruppes ejendom, men er for ethvert folk. Vi forstår, at vores opgave ikke består i at komme med Gud, men at vidne om den Gud, som allerede er der (ApG 17,23-28). Sammen med Ånden bliver vi i stand til at krydse kulturelle og religiøse barrierer for at arbejde sammen hen imod Livet.
111. **Vi bekræfter, at Gud virker og giver kirken kraft til mission.** Som Guds folk, Kristi legeme og Helligåndens tempel er kirken dynamisk og under forandring, idet den fortsætter Guds mission. Dette fører til forskellige former for fælles vidnesbyrd, hvilket afspejler verdenskristendommens mangfoldighed. Således må kirkerne være i bevægelse, rejse sammen i mission, fortsætte apostlenes mission. Praktisk betyder det, at kirke og mission bør være forenet, og forskellige kirkelige og missionale organer må arbejde sammen for Livets skyld.
112. Den treenige Gud indbyder hele skabningen til livets festmåltid gennem Jesus Kristus, som 'er kommet, for at de skal have liv og have i overflod' (Joh 10,10) gennem Helligånden, som bekræfter gudsrigets vision: 'Nu skaber jeg en ny himmel og en ny jord' (Es 65,17). Sammen forpligter vi os i ydmyghed og håb til Guds mission, han der genskaber alt og forsoner alt. Og vi beder: 'Livets Gud, led os til retfærdighed og fred!'

Litteratur

1. Jf. Todd M. Johnson, Kenneth R. Ross (red.): *Atlas of Global Christianity*, Edinburgh, Edinburgh University Press, 2009.
2. Jf. Ion Bria: *The Liturgy after the Liturgy: Mission and Witness from an Orthodox Perspective*, Geneva, WCC, 1996. Termen er oprindeligt præget af ærkebiskop Anastasios Yannoulatos og ikke mindst blevet kendt takket være Ion Bria.
3. *Alternative Globalization Addressing Peoples and Earth (AGAPE): A Background Document*, Geneva, WCC, 2005, s. 13.
4. *The Accra Confession, Covenanting for Justice: in the Economy and the Earth*, World Alliance of Reformed Churches, 2004, § 10.
5. Edinburgh 2010, *Common Call*, 2010, § 4.
6. *Healing and Wholeness: The Churches' Role in Health*, Geneva, WCC, 1990, s. 6.
7. *Baptism, Eucharist and Ministry*, Faith and Order Paper no.111, 1982, §19.
8. Thomas F. Best, Günther Gassmann (red.): *On the Way to Fuller Koinonia: Official Report of the Fifth World Conference on Faith and Order, Santiago de Compostela 1993*, Faith and Order Paper no.166, Geneva, WCC, 1994, s. 254.
9. Jf. "The Whole Church Taking the Whole Gospel to the Whole World: Reflections of the Lausanne Theology Working Group," 2010.
10. *Mission and Evangelism in Unity*, CWME Study Document, 2000, §13.
11. Jf. *Mission as Ministry of Reconciliation*, in Jacques Matthey (red.): *You Are the Light of the World: Statements on Mission by the World Council of Churches 1980-2005*, Geneva, WCC, 2005, s. 90-162.
12. "Report of WCC Consultation on Mission and Ecclesiology of the Migrant Churches, Utrecht, the Netherlands, 16-21 November 2010," *International Review of Mission*, 100.1., 2011, s. 104-107.
13. Christopher Duraisingh (red.): *Called to One Hope: The Gospel in Diverse Cultures*, Geneva, WCC, 1998, s. 54.
14. *Glory to God and Peace on Earth: The Message of the International Ecumenical Peace Convocation*, WCC, Kingston, Jamaica, 17-25 May 2011, p. 2.
15. "Diakonia in the Twenty First Century: Theological Perspectives," WCC Conference on Theology of Diakonia in the 21st Century, Colombo, Sri Lanka, 2-6 June 2012, s. 2.

16. *Minutes and Reports of the Fourth Meeting of the Central Committee*, WCC, Rolle, Switzerland, 1951, s. 66.
17. Lausanne-bevægelsen: *Cape Town-erklæringen*, 2010, Part I, 7(b).
18. Jf. Congregation for the Doctrine of the Faith, *Doctrinal Note on Some Aspects of Evangelization*, No.12, 2007, s. 489-504.
19. *Towards Common Witness: A Call to Adopt Responsible Relationships in Mission and to Renounce Proselytism*, WCC Central Committee, 1997.
20. Det er vigtigt at være opmærksom på, at ikke alle kirker forstår evangelisering, som det udtrykkes ovenfor. Den romerskkatolske kirke omtaler 'evangelisering' som *missio ad gentes* [mission til folkeslagene] rettet til dem, der ikke kender Kristus. I en videre forstand bruges det til at beskrive almindeligt pastoral arbejde, mens udtrykket 'ny evangelisering' betegner en pastoral indsats over for dem, der ikke længere praktiserer den kristne tro. Jf. *Doctrinal Note on Some Aspects of Evangelization*.
21. World Council of Churches, Pontifical Council for Interreligious Dialogue, World Evangelical Alliance, *Christian Witness in a Multi-Religious World: Recommendations for Conduct*, 2011.
22. *The San Antonio Report*, p.26; *Mission and Evangelism: An Ecumenical Affirmation*, §34; *Called to One Hope*, s. 38.
23. *Christian Witness in a Multi-Religious World: Recommendations for Conduct*, 2011.
24. Jf. *Baar Statement: Theological Perspectives on Plurality*, WCC, 1990.
25. PCID, *Dialogue and Proclamation*, 1991, §9.
26. *Christian Witness in a Multi-Religious World: Recommendations for Conduct*, 2011.
27. *Called to One Hope*, s. 21-22; 24.

Dansk Missionsråd

Peter Bangsvej 1D

2000 Frederiksberg

Telefon 3916 2777

E-mail: dmr@dmr.org

www.dmr.org